

עולים כיתה – פרק 33 -החינוך הממלכתי דתי

דורין: "עולים כיתה" הפודקאסט של מורי העתיד, חושבים חינוך, עושים חינוך, מדברים חינוך.

קובי: בשנת 1953 נחקק חוק חינוך ממלכתי, בו הוחלט לבטל את הזרמים הפוליטיים, שאפיינו את מערכת החינוך, לפני הקמת המדינה, ולאחד את כל מוסדות החינוך, תחת 2 זרמים: הזרם הממלכתי, והזרם הממלכתי דתי, החינוך הממלכתי דתי, בקיצור הוא חמ"ד, נועד להעניק חינוך ממלכתי דתי, לתלמידים המשתייכים לזרם הציונות הדתית, תנועת המזרחי, לימים מפד"ל, אנשי הכיפות הסרוגות. מהו הזרם הממלכתי דתי, במה הוא שונה מהזרם הממלכתי, האם יש הכשרה נפרדת למורים בזרם הזה, ואיך מרגישה סטודנטית דתיה להוראה במוסד חילוני.

אני קובי דביר, ואתם מאזינים ומאזינים ל"עולים כיתה" הפודקאסט של התוכנית לתואר שני אם טיץ' בסמינר הקיבוצים, בפודקאסט הזה, אנחנו מדברים עם ועל מורות ומורים, ועל המעשה החינוכי, הפעם נדבר על החינוך הממלכתי דתי.

אני שמח לארח היום את חני בן לוי, חני למדה מנהל טכנולוגי במכון טל בירושלים, ולאחר הלימודים עבדה בתחום הטכנולוגי, היא למדה לתואר שני בתוכנית אם טיץ' במגמת ניהול עסקי, והיום היא מרכזת פדגוגית, ורכזת אגף שחר בתיכון צייטלין בתל אביב, חני, תודה שבאת.

חני: אהלן.

קובי: חני בואי נתחיל בהתחלה. איך הגעת להוראה?

חני: וואו אני באמת עברתי דרך מאוד מאוד ארוכה, עד שהגעתי להוראה. כמו שאמרת, התחלתי בכלל בלימודי ניהול ושיווק, עבדתי בחברות כאלו ואחרות, האחרונה שבהן הייתה "מיטב דש", ושמה באמת עבדתי כמבקרת במחלקת ניהול תיקי השקעות, וככה באחד הפעמים היה המון שינויים, והוצע לי גם ללמוד על מנת להתקדם, ואני לא רק שאני דתייה, אני חרדית, אני חסידת חב"ד, ואצלנו יש מנהג מאוד מאוד ידוע, שמכל מיני צמתים ודרכים, שבהם אנחנו צריכים קצת יותר באמת לראות מרחב, אנחנו כותבים לרבי, וישבתי וכתבתי לרבי, ואני אסביר גם מה זה הרבי מילובביץ', בזמנו היה מקבל עשרות מכתבים, מהמון המון אנשים מרחבי העולם, וממנהיגים, ואת התשובות שלו קיבצו לכרכים. היום הזה מסתכם בכמעט כ-30 כרכים, ואנחנו נוהגים בצמתים הגדולים שלנו, זה לכתוב באמת את השאלה, לשלוח את זה לצילום הקדוש, שבארצות הברית, וגם להכניס את זה ביראת הקודש, בגלל שאנחנו יודעים שזה נכתב ברוח הקודש, ובאמת לקוות לקבל איזשהו ברכה, וכך עשיתי, וזה היה נקודת המפנה הכי גדולה שלי, כי באמת כאשר שאלתי, פתחתי את איגרות הקודש באחד המכתבים, שיצאו לאנשי חינוך, והרבי כתב שם דווקא לבחורה שמתלבטת מאוד בעבודתה, ואני זוכרת את המילים, זה היה לפני 7 שנים היה, כתב "כל עוד עובד במקום עבודתו, הוא עבודתו הוא לריק, ואם לא יבין זאת עכשיו, יבין זאת מאוחר יותר, וכל תפקידו ומהותו ניהול החינוך" אלו היו המילים, משפט שהוא היה נורא חזק, מטלטל. אני לא חשבת בכלל ללכת לכיוון הוראה, נורא אהבתי את המקצוע שבו התעסקתי, ואצלנו אומרים "חסיד טוב זה לא חסיד מתי שטוב לו, אלא חסיד מתי שהוא צריך" באמת לשמוע לרבי ולהיות מאותגר, ובאמת להסתכל על הדברים בפריזמה קצת יותר רחבה, ומפה זה היה מהיר מאוד, חשבתי על זה יחד עם בעלי, וקיבלנו החלטה לבדוק, ולבחון את הדברים. זה היה נראה, קיבלתי את התשובה בחודש יוני, התחלתי באמת לחפש מקום, שבכלל אפשר לעשות שם הכשרה לתעודה איכותית, כי אני אוהבת איכות, ואני אוהבת ללמוד בצורה מקצועית, ופשוט ראיתי את סמינר הקיבוצים, שהוא היחיד שנתן מענה לתעודת טכנו' לאם טיץ', במסלול אם טיץ', זה תעודה לתעודה, שבה למדתי שזה ניהול ושיווק. לא הכרתי את סמינר הקיבוצים, לא היה לי מושג, אני בכלל התגוררתי בצפון, הגעתי, מתגוררת כיום בחולון במרכז, הייתי אולי 4 שנים, אמרתי אוקי, בסדר, הרמתי טלפון, עברו ימי ההרשמה.

קובי: לא בדקת מה זה הסמינר הקיבוצים הזה?

חני: לא, כלום. אני הייתי חדורת מטר. אני הייתי מאוד מאוד מפוקסת על מה אני רוצה, רציתי להשיג את המטרה, פחות את המסביב, זה פחות הפריע לי. באמת ראיתי את סמינר הקיבוצים, עברו כל ימי ההרשמה, הגיע כבר נראה לי אוגוסט, התקשרתי, צפי ענתה לי, באותו זמן היא קיבלה אותי לראיון, ואמרה לי, "את בטוחה, שאת, שיהיה פה טוב, שאת מתאימה?"

קובי: מתאימה פה.

חני: אמרתי, "תראי צפי, אני באתי הנה ללמוד, אני יש לי הוראה, אני יש לי משהו מאוד ברור, מה אני צריכה לעשות, עם כל השאר כבר נסתדר" וככה התחלתי, יחד עם חברה נוספת, שהגענו לכאן, והתחלתי את לימודי בסמינר הקיבוצים, ואחר כך, תוך כדי, התוודעתי למה זה סמינר הקיבוצים.

קובי: אז כאילו, יש לי כל כך הרבה שאלות עכשיו שלא תכננתי, אבל ההנחיה הזו שקיבלת, או התשובה שקיבלת, גם מייתרת את כל באמת הסביבה. זאת אומרת, זה שם את זה בצד, כי עכשיו את צריכה ללמוד, את יודעת מה, רגע מה שתפס אותי בתשובה, זה הנושא של ניהול.

חני: נכון, לא?

קובי: נכון. זאת אומרת היום את עסוקה בניהול, אבל הוא לא שלח אותך להיות מורה, שלח אותך לנהל מערכת חינוכית, נכון, זאת אומרת, ניואנס מעניין.

חני: עוד פעם, זה ניואנס שאני בהתחלה הבנתי, שאני פשוט צריכה ללכת ללמוד הוראה, והמשפחה שלי, כולם נמצאים בתחום ההוראה, אמא גננת אם ועם, בעלת תואר שלישי, ויש לי אחות שהיא מנהלת בית ספר, כולנו נמצאים בתוך מערך ההוראה, כבר הרבה זמן, אני פשוט אמרתי, יש לי יכולות, ויש לי כישרונות, ואני רוצה באמת למצות אותם, בתחומים שונים, ובאמת הלכתי לשם, לתחומים השונים, והרגשתי שאני מאוד ממצה את עצמי, וזה עשה לי מאוד טוב, המקום שהיה לי קצת קשה, זה היום עם ההתמודדויות עם הילדים, שאתה פותח ב-9, חוזר ב-6, מסיים משמרת, ורק מגיע ב-7 הביתה. זה תמיד היה איזשהו קונפליקט מסוים, וכנראה הייתי צריכה איזשהו דחיפה מסוימת, לנסות עוד תחום מסוים, לראות אם זה באמת מקום שמתאים לי, אז שבאמת קיבלתי את התשובה הזאת, אז כבר אמא והאחות, וכולם, אומרים לי, "חני, את כאילו, זה כל כך מתאים, לך על זה תכווני לשם, אנחנו נעזור לך, אל תפחדי מזה" ובאמת המשפחה נורא תמכה. ובעלי נורא תמך. הוא אומר לי "חני, מה שצריך אנחנו מאחוריך, תרגישי שזה בא לך ממקום נורא שלם" ולכן הייתי נורא מכוונת, כאילו להגיע לתואר, המסביב באמת לא הווה עבורי פקטור, אני חייבת להגיד גם שבאמת בתור בחורה, אני הגעתי מבית של שליחות, ותמיד תמיד, הייתי, ואוכלוסייה מאוד מאוד מגוונת, ולא דווקא חרדית, אז אני חושבת שזה גם משהו, שנורא נורא משפיע, כי אתה חי במציאות הזאת, אתה רגיל לסביבה שהיא לא חרדית, אז זה לא משהו, שכל כך היה זר ומנוכר לי, להפך, זה משהו שהיה לי מאוד מאוד טריוויאלי.

קובי: אז תספרי לי באמת, על החוויה של סטודנטית, של אישה חרדית, שלומדת במקום שהוא צבוע, תכלס, כמו סמינר הקיבוצים, עם אג'נדה מאוד ברורה, ואיך הייתה החוויה?

חני: לגמרי, אז באמת בכמה שבועות הראשונים לקח לי נורא מהר לקלוט איפה אני נמצאת, אני חושבת שמנקודת מבט אז אני מאוד מאוד ניסיתי לסנן את מה שלא התאים לי, כי היה המון דברים שפחות, שפשוט לא התאימו לי, לרוח החיים, ולתפיסה האידיאולוגית.

קובי: כמו מה?

חני: אני זוכרת שהיה לנו שיעור, שרשמו אותי, אני לא רוצה להגיד את שם המרצה, כי אני לא יודעת אם אני זוכרת אותו כמו שצריך, אבל זה היה באמת קריאת תיגר על אלוקים, ממש באמת בכל המאמרים שקיבלנו והכל, ואני יושבת שם שיעור ראשון, ואני אומרת לעצמי: "לא זה פשוט לא המקום שלי" כאילו זה לא המקום שלי לשמוע את תוכן הזה, בכלל ואני זוכרת שניגשתי למרצה, ואמרתי לו: "תקשיב, אתה יכול להיות מהמם, אבל אני אישית לא יכולה לשמוע תכנים כאלו, זה נורא קשה לי" הוא אומר לי: "כן, אבל תהיי פתוחה, תנסי לצאת מהנקודה של חני איפה גדלת, ותנסי לראות וכאילו, מה הבעיה לתהות על אלוקים, ועל המקום שלו, ועל המצב שבו, זה לא משהו שהוא מאוד מאוד אמור להיות מוגמר, אלא צריך לשאול על זה שאלות, אמרתי לו תקשיב, הקדוש ברוך, הוא אצלי, אין שאלה, השם, והקדוש ברוך הוא זה אחד, ממה שתפסתי מגיל די ינקות, ואני לא שואלת על זה

שאלות, ואז אני ביקשתי ממנו בבקשה מאוד גדולה, תפטור אותי מין השיעור, ואז אני זוכרת שהלכתי ודיברתי באותו זמן עם צפי, ואמרתי לה: "צפי תקשיבי, יש גם דברים שנורא נורא קשה לי, והיא אומרת לי את יודעת איפה נרשמת, אמרתי לה עכשיו אני מבינה לאיפה, אבל אני בטוחה שתוכלי לעשות משהו עבורי, ובאמת העבירה אותי לקורס, שהיה לי בו הרבה יותר נוח לשבת ללמוד, ופה הרגשתי שבאמת יש איזשהו הכלה מסוימת, היא הבינה את הקונפליקט שלי, הבינה שזה פשוט כנראה התוכן הוא לא מתאים לי, אני לא יכולה להיות שלמה איתו, ומאוד מאוד הערכת אתה על זה.

קובי: ומבחינה חברתית?

חני: מבחינה חברתית, הגעתי לפה עם חברה, זאת אומרת שגם היא עשתה איזשהו מעבר, ויחד באמת ראיתי עוד מספר בנות, שגם הן הגיעו באמת מהציבור הדתי, שגם הן עשו הסבה, והקמנו לנו כזה כמו גרופ, שאנחנו היינו התומכות אחת של השנייה, ממש בכל דבר שהיה.

קובי: כי צריך תמיכה, זאת אומרת, זה....

חני: לא יודעת, אם תראה, אני אגיד לך.

קובי: צריך תמיכה ברמת החברותא, כשאת נמצאת בסביבה כזאת, מה זו סביבה לא נעימה, זו סביבה שלא מקבלת, איך לא, איך היו האחרים?

חני: לא, זה לא זה, לא, חלילה זה לא, אני אומרת, אז ככה, אז אני אסביר, אני לא חושבת שזו סביבה לא נעימה, להפך אני חושבת שלנו לקח זמן להתרגל, לפתוח באמת את הראש, כי עצם בכלל הלבוש שלנו, ומה שאנחנו מייצגות, העלה כל הזמן שאלות וסטריאוטיפים. רגע אתם, איפה למדתם, עשיתם בכלל בגרזיות, כאילו איך בכלל הגעתם לכאן?

קובי: כן שאלו, זאת אומרת זה שליחות.

חני: בוודאי. היה כאילו הדבר הכי רווח, המון שאלות על דעת, זאת אומרת הרגשנו אפילו, כאילו הקמנו פה איזשהו בית חב"ד, כאילו באמת שליחות ממש לתת מענה להמון שאלות, שאני חושבת שאנשים לא נפגשו הרבה פעמים עם חרדים, בי דה רקורד, לשאול אותם את הדברים האלו, ופתאום הם מגלים שאנחנו, איך אומרים, כולנו בני אדם, ולכולנו יש מאויים, ולכולנו יש רצונות וחלומות, והמון המון דברים, אני חושבת שעברנו את התקופה הזאת של החודש וחצי, ולאט לאט, באמת גם יצרנו פה קשרים נורא חמים וחזקים, שדרך אגב, עד היום עם הרבה סטודנטים וסטודנטיות פה, ואני חושבת שאני מסתכלת על זה לאחור, כן, גם זה הייתה שליחות להיות פה.

קובי: זה מעניין, את יודעת, לא חשבתי להגיד את זה קודם, אבל אני אגיד, אני למדתי בבר אילן, ושם יש מחויבות ללמד, ללמוד לימודי יהדות, ורק שם הבנתי כמה שכיזר מערכת החינוך, אני לא יודע כלום על קבוצת ההשתייכות שלי. עכשיו עזבי, אני חילונית גמור, אני לא מאמין, כל מה שאת לא רוצה, אבל זה לא משנה את עצם העובדה שאני לא יודע כלום על קבוצת ההשתייכות שלי. עכשיו אתה אומר, אני יהודי, יופי, מה זה אומר להיות יהודי? זה להיות חילוני, אבל בלי להבין מה זה להיות חילוני, זאת אומרת קודם תדע, אחר כך תישאר, מבחינתי כן תדע משהו על היהדות הזאת, אחר כך לא לעשות איתה כלום, אבל שנים במערכת החינוך לא למדו כלום, ואני חושב את אומרת ששאלו אותך מה על כל מיני דברים, זה ממש ככה, זאת אומרת אנחנו החילונים, לא יודעים, סליחה שאני אגיד, לא יודעים כלום.

חני: ממש. אני ממש, זה לפרק המון סטריאוטיפים, פתאום רואים בחורה שיושבת, ומבינה עניין, וכן מתמצאת, באתה יודע, במרחב של עולמנו, ויודעת לענות על דברים, ובכלל הגעתי מגם מהייטק, לא מהייטק, יותר מכלכלה, ודי יודעת מה קורה שמה, אז זה היה המון באמת נקודות, שהיה צריך לברר אותם, ואני חושבת גם היה תהליך, שהוא מאוד נורא יפה שקרה.

קובי: איזה כיף.

חני: לגמרי.

קובי: איזה יופי, בואי נדבר רגע על מערכת החינוך שלנו, אז אמרתי בפתח שיש לנו היום חוק חינוך ממלכתי, יש 2 זרמים היום, יש כבר זרם נוסף, הזרם העצמאי החרדי, אז יש את החינוך הממלכתי

דתי, ואת החינוך, מה שקורה מעצמאי, זה בעצם החינוך החרדי, אז תספרי לנו רגע על החינוך הממלכתי דתי, על החמ"ד, מה זה בעצם?

חני: אז ככה, החינוך הממלכתי דתי, בסופו של דבר, בא לתת מענה לאוכלוסייה מאוד רחבה ומגוונת, שרוצים שהילדים שלה יהיו במסגרת יום, באמת, שבו יצקו ערכים, ערכי זהות יהודית, ואני חושבת שבעיקר אנחנו מדברים, על באמת, על המגזר הציוני דתי, ובהכול האורך שנכנס, אורך החיים שנכנס לתוך בית ספר, הוא משנה את שגרת יום המידה, ואם אתה אמרת לפני כן, שנגיד אתה שואלים אותך מי אתה, אז אתה אומר אתה מגדיר את עצמי, אני חילוני, מה זה חילוני, אז אני לא זה, ואני לא זה, ואני לא זה, אנחנו באים לנסות, באמת להטמיע בילדים, אז מה אתה כן? אל תענה לי בלא, תענה לי בכך, ובאמת משתדלים מאוד מאוד לצוק את הערכים הללו, שכמובן הגדולים שביניהם, זה באמת תורת ישראל, עם ישראל, וארץ ישראל, שהם ערכי באמת החמ"ד, נכון הם ערכי החמ"ד הנורא נורא גדולים, המגדלורים שמתווים לנו את יציקת שאר הערכים, בתוך שגרת יומם של הילדים.

קובי: הרב קוק. אז מה זה שגרת יומם הזאת, איך נראית שגרת יומם?

חני: אז ככה, אז קודם כל הבוקר מתחיל בתפילה, ולבנים יש באמת סוג של כמו בית מדרש, לשם הם נכנסים, זאת אומרת, זה אפילו לא בתוך הכיתה, הם יוצאים לתוך סוג של בית כנסת, ושמה הם מתפללים, ובאמת זה הווי, זאת אומרת, יש איזשהו הווי אחר, נפגשים עם כל הכיתות, זאת אומרת מ-ז' עד ט', ויש לנו הפרדה אחרי זה מיד י' עד י"ב, יש את הממשק של הבוקר.

קובי: רגע, אמרת בנים, מה עם הבנות?

חני: הבנות מתפללות בכיתות, הבנים מתפללים בכמו מאין בית כנסת, זה נקרא בית מדרש.

קובי: אבל כולם מתפללים, אוקי.

חני: כן כולם מתפללים כמובן, עם יש תלמיד או תלמידה שהחליטו שמהמקום שהם מרגישים פחות נוח, אנחנו אף פעם לא לוחצים, ואנחנו אף פעם לא מכריחים, זה אמור להגיע ממקום הנורא נורא טבעי של הילד, ולאחר מכן, אני חושבת שזה גם מתבטא כן גם בתוכניות הלימוד, אנחנו יכולים לראות שבמערכת של החמ"ד, באמת נותנים דגש מאוד מאוד רחב ללימודי מחשבת ישראל, הגות, מחשבת ישראל, תושב"ע, תנ"ך, שאצלנו ביחידות הלימוד זה לא זה, לא יחידות מועטות, אלא זה יחידות מאוד מרובות, משמע בתנ"ך זה 3 יחידות, בתושב"ע זה 5 יחידות, במחשבת ישראל זה משתכלל יחד עם ספרות, ובאמת כל המטרה היא זה ליצוק דרך התוכן הלימודי, חיבור למקום הזהותי שלך.

קובי: שזה בא על חשבון מה? זאת אומרת בניגוד לחינוך הממלכתי הרגיל, זה מה זה, תוספת או זה במקום תוספת?

חני: זה לא תוספת, יום הלימודים, שלנו הוא ארוך.

קובי: ארוך יותר.

חני: למשל תלמידים בחטיבה עליונה, מסיימים ב-3, 4, כמעט כל השבוע, כן וזה, זה כאילו אני מדברת על המסגרת המאוד מאוד פדגוגית, אם אני יוצאת מהמרחב הפדגוגי, המרחב החברתי, אז וואו כל הכול שגרת היום של התלמידים נסובה בתוכניות, ביוזמות, ובהמון המון דברים שקשורים למקום של איך, אני כפרט יוצא אל הכלל, איך אני תורם מעצמי, ונותן, מה זה אומר, שאני קשור לאחר התורה, מה זה אומר שאני קשור לעם ישראל, איך אני מבטא את זה בצורה הכי טובה, ואנחנו באמת כבית ספר, מאוד מאוד גם פונים לקהילה, בעניין הזה, זאת אומרת אנחנו, אתה יכול לראות בשוטף, שמתנדבים בבתי אבות, וילדי, ואצל ילדי גן, שהם באים אלינו, ואת הממשק עם הקהילה בצורה הנורא נורא באמת רציפה, ואני חושבת שזה גם מגיע לידי ביטוי בתכנים שאנחנו מביאים לילדים, אני אתן לך למשל דוגמה פשוטה, כשאנחנו מדברים על מחשבת ישראל, אז תלמידים יכולים לשבת וללמוד על מחשבת ישראל, אבל שאנחנו רוצים ללמד אותם בפרקטיקה, למשל לקחנו נושא שהוא נורא גדול, אמונה בשעת משבר, אתה מצד אחד דתי, אתה מורה אמין, ולכלנו קורים משברים בחיים, או כלנו עוברים דברים מסוימים, אז איפה הדת? איפה האמונה? איפה זה נכנס? איפה זה תופס אותי? עד כמה אני מרגיש חזק עם זה? ובאמת לקחנו, הורדנו את מחשבת ישראל, שזה

בכיתות, לא לכיתות גבוהות יותר, לכיתה י', ועשינו באמת עבודה, הערכה חלופית נורא מדהימה, שהבאנו המון אנשים שעברו משברים כאלו ואחרים בחיים, תלמידים שומעים אותם ופתאום אומרים, "ואללה יש עוד אנשים שמתמודדים לא רק אנחנו, ואיפה האמונה היתה להם, כלי כל כך חזק, ונתנה להם מענה בלעבור את זה", ואז תלמיד יושב עם עצמו, ועושה רפלקציה, וחושב איפה הוא על הסקאלה, ואיפה האמונה תורמת לו, או איך הוא היה רוצה להיות יותר מחובר, שזה יעזור לו, או להפך, הוא מרגיש שזה לא עוזר לו, או שזה מקשה עליו, אז אני חושבת שהתוצרים שהיו, הם תוצרים, הם תוצרים מדהימים, זה ככה אחד. עוד משהו שעולה לי, אין לנו טיול בלי התנדבות, זאת אומרת אפילו מבית הספר שיוצא, אין לנו טיול בלי לעשות אשליה באמת, ושיחת משוב, איפה אנחנו מחברים את הערכים שלנו, לתוך המקום שגם יצאנו, וחוונו, וטיילנו, והכל ביחד, שבעיני זה תמיד, זה נורא מדהים לראות, שאנחנו מציבים לעצמנו מגדלורים, ואחד מהם המגדלור של צייטלין, זה להיות יהודי מאמין בתל אביב, ולצעוק, אז ממש לתוך כל פרט באמת, במסגרת הלימודית של הילד.

קובי: אז הזכרת באמת את צייטלין בתל אביב, שזה כאילו איזה אי כזה שבתוך כן שמורת טבע, ספרי לי על איך זה עובד, זאת אומרת, זה שונה מאוד נגיד את זה ככה, נכון?

חני: שמורה, לגמרי. אנחנו מהתיכון.

קובי: ואתם ממש בלב תל אביב, זאת אומרת, זה ההם. כן.

חני: ליד הקאמרי, וליד הרבנות הראשית, מוזיאון תל אביב, באמת עיריית תל אביב, זאת אומרת בכל מסביבנו, אנחנו ממש קוראים לזה פנינת, שמורת טבע, באמת בתוך תל אביב. אז כמו שהזכרת, אנחנו התיכון היחידי הדתי בתל אביב, כל השאר זה אולפנות, ישיבות תיכוניות, ובאמת זה אחד המגדלורים שלנו, זאת אומרת איך אנחנו כמערכת מצליחים באמת להקנות ערכים לתלמידים, שיכולים להגיע מדרום העיר ומצפון העיר, וממרכזה, יכולים לנסוע כמעט שעה פלוס באוטובוסים, כדי להגיע אלינו, שיש להם בית ספר 5 דקות, 10 דקות מהבית, ובאמת להגדיר את הייחודיות שלנו, וגם באמת להטמיע את זה בהם, אני חושבת שזה תמיד יש קונפליקטים, תמיד יש מה נכון, מה מדויק יותר לעשות.

קובי: קונפליקטים זה נראה לי אנדרסטייטמנט, שאתה נמצא בלב תל אביב, אתה צריך לנהל איזו שגרת חיים דתית, בלב הלב הליברלי הפלורליסטי, השונה, אז איך אפשר בכלל....

חני: נכון, ממש. אז אני אגיד קודם כל המגוון הכל כך רחב, והמנעד המטורף של התלמידים שמגיעים אלינו, אני לא יכולה להגדיר את כולם דתיים, זה מנעד מאוד מאוד רחב, ואצלנו באמת יש חופש מאוד גדול בעניין הזה, יכול להגיע תלמיד, שמגדיר את עצמו מסורתי, על תלמיד שמגדיר את עצמו כנורא נורא, מה נאמר חרד"ל, המנעד הוא נורא רחב, ואני תמיד אומרת שצייטלין זה איזשהו סוג של מיקרוקוסמוס של תל אביב, יש פה הכל מהכל, כאילו זה ממש....

קובי: רציתי להגיד זה מאוד תל אביבי, מה שאת אומרת.

חני: ואני יכולה, אני יכולה להגיד שכמו שיש לנו מיקרוקוסמוס בתלמידים, יש לנו מיקרוקוסמוס בחדר מורים, זאת אומרת, יש לנו הלימה נורא יפה, בין באמת הצוות החינוכי, לתלמידים עצמם, שיחד איתם זה באמת מביא לנו, הייתי אומרת המון שיח ושאלות, ופתיחות והכלה, של הצד השונה, או לא הייתי אומרת שונה, אלא הצד השני, כי לא תמיד כולם נמצאים, באותו באמת רמה, אבל יש לנו קווים שהם נורא מנחים, ובאמת הקווים המנחים האלו מתחילים קודם כל מהצוות הניהולי, ויורד לצוות החינוכי, וכל מורה שמגיע לצייטלין, הוא יודע שהוא רוצה להיות מחובר לזה, זאת אומרת יש לו קשר, יש לו זהות מסוימת, באמת בגישה הדתית הזאת, שהוא רוצה להנחיל, כי כל מורה שנכנס לכיתה, בסופו של דבר הוא בעיניי הוא דמות, בעיניי הוא דמות הכי חינוכית שיש, ותמיד יכול לשאול את אותה השאלה, שהוא שאל את המורה שהיה הדתי יותר, לפני זה, אם הוא מורה שמגדיר את עצמו מסורתי, וכל אחד בעיניי נותן את הזווית שלו, ואת הפן שלו לאותה השאלה, אבל לכולם בסופו של דבר תהיה איזשהו מסגרת, והמסגרת הזאת היא מנתבת את הערכים, שצייטלין מטמיע את אהבת האדם, אהבת הבריות, אהבת תורת ישראל, ואהבת ארץ ישראל.

קובי: את יודעת, אני חייב לעצור אותך, אני חושב שזה שאמרת בסדר הזה קודם, את אהבת האדם, זה קצת גם תל אביבי, נכון? זאת אומרת, מעבר לעובדה שהתורה שמה, זה גם השאריות שונות

לתורה, כן היהדות 70 פנים לה, כמו שאומרים, אבל אני חושב שזה אימצתם לעצמכם איזה קטע, אולי קצת יותר תל אביבי.

חני: תראה זה הסתכלות. כי אומרים קודם כל "דרך ארץ קדמה לתורה", "קודם כל תהיה בן אדם", ואחרי זה תשמור את מה שצריך לעשות, כי אם תשמור את מה שצריך לעשות, ולא תהיה בן אדם, זה לא שווה כלום. ואנחנו מאוד מאוד מנחילים את זה, כי ככה אנחנו מאמינים, שבאמת באהבה, ובאמת בהסתכלות, ללא באמת, מה נאמר, כל מיני ירידה לפרטים שלא לצורך, היא לא באמת מועילה, ואנחנו רואים את זה בחיי היומיום, שבאים אלינו תלמידים, שיכולים להיות בינינו שונות כל כך גדולה, ודווקא איך הם פתאום נפתחים למחנך שאתה יכול לראות אותו, באמת איך כמעט חרד"ל, יושב ומדבר עם ילד שאולי, אולי הוא עושה קידוש בשבת, כאילו ופה זה מגדיר את המסורת שלו, והוא מדבר איתו על התמודדויות, ועל קשיים, ועל מה שהוא חווה, והוא מחפש באמת הדרכה, והממשיקים האלו, והחיבורים האלו, הם עוצמתיים, הם עוצמתיים מאוד.

קובי: ואם אני רוצה להקיש את זה רגע מציטילין החוצה, וללמוד מהדוגמה הזאת על החמ"ד בכלל, את חושבת שזה מאפיין את כל בתי הספר של החינוך הממלכתי דתי? כן?

חני: אני חושבת שזה משהו נורא חזק שמאפיין את בתי הספר, אני לא יכולה להגיד על כולם, כי נמצאת במקום אחד, אתה מבין, הרבה זמן, ולא ראיתי את המה נאמר את החינוך הכללי, אבל כן, זה משהו שהוא מאבני הדרך של החמ"ד.

קובי: ציינתי בפתח שאת המרכזת הפדגוגית של צייטלין, ואת אחראית גם על תוכניות הלימודים, אז ספרי לי רגע, אם, ואם כן, אז מה ההבדל בין תכנית לימודים בכל מקצוע בחמ"ד, לבין תוכנית הלימודים בחינוך הממלכתי, שיש בעצם מרכזים שונים, המפמ"רים מה שאנחנו קוראים שונים, באזרחות, בספרות, בכל דבר, אז מה ההבדל בתוכנית הלימודים? ואם כן למה?

חני: אז ככה, למשל אני אגע בליבה, ואני אעשה קצת הפרדה, כשאנחנו מדברים על תוכנית ההיבחנות, אז כל מה שקשור למגמות למקצועות ריאליות, זה אותו הדבר כמו המגזר הכללי, וכאן באמת יש שינוי באמת בהיסטוריה, תנ"ך, מחשבת ישראל, תושב"ע, ששם באמת הלימוד נעשה באופן שונה, לפחות מנקודת מבטי, ואני אסביר את זה, שאנחנו מלמדים תנ"ך, אנחנו ניגשים באמת אל התנ"ך, לא כספר היסטוריה רק, או כספר שניתן לפרשנות, אלא אנחנו מלמדים אותו מנקודת מבט, שהקדוש ברוך הוא כתב את התורה, וכדי ללמוד את הקדוש ברוך הוא, אנחנו לא יכולים ללמוד אותו, על איך אומרים, על פי הסתכלות שלנו, אנחנו צריכים להיתמך ולהסתכל על גדולי העולם, שהיו מה נאמר, לפני כן, ועל פיהם באמת להבין את דבר השם, או את דבר משה.

קובי: זה נראה לי ברור.

חני: יפה, עכשיו....

קובי: אבל בואי נדבר רגע על ספרות, או על אזרחות, או על היסטוריה, מה ההבדל בהיסטוריה ב....

חני: אז אני חושבת שבהיסטוריה, נותנים משקל קצת יותר עיקרי, סתם אני אומרת, אפילו אם ניקח את נושא השואה, על באמת החיים היהודיים שהיו בשואה, מנסים לצקת יותר את האזורים היהודיים, אוקי? שהיו בכל תחום אזרחות, זה נראה לי כמעט אותו הדבר, אין כל כך שוני באזרחות. דרך אגב, אצלנו באזרחות, אנחנו עושים תוכניות ממירות בגרות, שאנחנו מדברים על תכנית תמ"ר ושיתופי פיתוח, ששמה בכלל, המקום של התלמיד, הוא כל כך רחב, כי הוא מביע את זה בעבודות, את מה שהוא למד, והוא מכניס גם את נקודת מבטו, אז ככה ששמה אנחנו נמצאים כמו במגזר הכללי, אז כמו שאמרתי באזרחות או בהיסטוריה, באמת נותנים נקודות מבט יותר חזקות, על באמת מה שקרה לעם ישראל בעבר, ולא לומדים את זה רק בראשי פרקים, אלא ממש נכנסים לזה, ומתעמקים בזה.

קובי: ובחינות הבגרות שונות?

חני: בחינות הבגרות שונות, במקצועות הללו, שאמרתי כן, כי אנחנו לומדים יחידות יותר, לומדים יותר פרשנים, זאת אומרת הלמידה היא יותר עמוקה, אנחנו לא מתעסקים רק נגיד עם פרשנות אחת, אנחנו יכולים להתעסק עם 3, 4 פרשנים ותלמידים, מה נאמר, לומדים יותר.

קובי: דיברת קודם על הגיוון בתלמידים.

חני: נכון.

קובי: אז מי באמת מגיע ללמוד בחמ"ד? מה יש טווח, יש גבולות גזרה, איך זה עובד?

חני: אז ככה תלמיד שבא להתקבל אצלנו, הוא באמת צריך לקבל על עצמו את האורך חיים הדתי, במסגרת הבית ספרית, שזה ללכת עם כיפה וציצית, ותלמידה להיות עם החצאית, ולדעת שיש תפילה בבוקר, ולהבין שאתה נכנס לתוך, באמת אורך חיים, שמדבר, מנכיח יהדות. אני לא יודעת איך זה בבתי ספר שונים, אני יודעת שציטלין בתחילתו, הוא היה עירוני ב', ואחרי זה עירוני ג', ואיחדו אותו יחד. בעבר תמיד בתי ספר שלכם, עוד היו מעורבים, הם לא היו נפרדים, בנים בנות מי שקמו באמת, התנועות היותר חרדליות, זה הופרט ליותר אולפנות וישיבות תיכוניות, אצלנו בציטלין יש באמת את הערבוב של תלמידים ותלמידות יחד, כיתות הן נפרדות, ובאמת במגמות בלמידה משותפת יחד.

קובי: אז מה זה אומר? יחד יש כיתת בנים? כיתת בנות?

חני: נכון, בחינוך, זאת אומרת יש מחנך לבנים, מחנכת לבנות, ויש להם מקצועות כאלו, ואחרות וממשקים מסוימים, בחטיבה העליונה, שנמצאים ביחד, שזה בדרך כלל במגמות.

קובי: וזה בניגוד לבאמת למערכות חינוך אחרות, שיש הפרדה מלאה, גם של הציונות הדתית, אפילו שבאמת יש בית ספר לבנים, בית ספר לבנות.

חני: כן נכון, ציטלין הוא נורא מיוחד בגישה שלו. אנחנו, עוד פעם, אנחנו בתל אביב, תלמידים שמגיעים אלינו, זה תלמידים שכל כך חשופים ברחוב, לכל כך הרבה דברים, זה גם מייצר גם קונפליקטים. תחשוב, אתה מדבר בכיתה על משהו אחד, ילד יוצא החוצה רואה משהו אחר, ואני חושבת שזה המקום ש... .

קובי: והוא מביא את זה לכיתה.

חני: בוודאי.

קובי: ומה עושים עם זה?

חני: מדברים על זה בפנים הכי גלויות, בלי מסכות, בלי כל מיני כזה לנסות זה לטאטות (לטאטא), אנחנו מדברים על זה, כי זה המציאות של הילדים שלנו, אתה יודע מה אני אגיד לך משהו נורא יפה שהיה, חברנו בתנ"ך השנה למכון הדמוקרטי, ועשינו איתם עבודה בשכבת י', ואמרנו איך אפשר לקחת תנ"ך, ולהנכיח אותו בשטח, עם מה שקורה, ואז עלה, דווקא מצוות תנ"ך, ואמרו תקשיבו כל ההפגנות שיש בחוץ, והתלמידים שלנו סופגים כל כך הרבה, בואו נדבר על זה, נדבר על זה ונגיד את זה כאמירה, ולקחנו את המחלוקת שקור להחלטתו, מה זה מחלוקת לשם שמיים, וזה, מה זה מחלוקת שלא לשם שמיים, ולמדנו את היחידה הזאת בצורה כל כך עמוקה, והתלמידים היו צריכים לעשות איזה עבודה, ובסופו של דבר התלמידים גם למדו עיצוב בקנבה, וכל אחד הוציא סלוגן, או כרזה של מה זה מחלוקת, ועם זה טוב או לא טוב, ותלינו את זה בכל רחבי העיר, ועשינו יום סיור, שיצאו החוצה, והתלמידים בעצמם דיברו על זה, ולראות תובנות של תלמיד, שחי במציאות, של כמעט כל שני וחמישי ומוצ"ש הפגנות, והם לא באמת עדיין, התברר אצלם האם זה נכון, האם זה לא נכון, וכן עילת הסבירות, או לא עילת הסבירות, אבל פתאום מתחילים ללמוד, מה היה בעבר, שגם בעבר היו מחלוקות, והיו מחלוקות שנגמרו טוב יותר, ונגמרו פחות טוב, ונגמרו בצורה קשה, ואיפה אנחנו נמצאים, ואיך אפשר לקחת באמת את ההיסטוריה שלנו, ולקרב אותם לממשק החיים שלנו, להפגיש אותם, ואז לעשות פאזזה, ולהגיד אוקי איפה אני בסיפור, איפה אני לוקח חלק, ואני חושבת שזה היה, הם היו תוצרים מדהימים, מרגשים, והתלמידים בסופו של דבר אמרו, וואו, אנחנו פתאום מתחילים לקבל תמונה הרבה יותר רחבה למה שקורה בחוץ, ולמקום הפנימי שלי כיהודי, איפה זה תופס אותי, שזה קרה, ואיפה אנחנו צריכים למנוע, שלא יקרו דברים כאילו, שיכולים לעבוד דברים קיצוניים, זה היה ככה הנקודה. שאני חייבת להגיד.

קובי: זה נהדר. אני חייב להגיד לך, שאני מגיע מהוראת אזרחות, ובאזרחות, אחד הפרקים שהכי כואב לי שהורידו אותם, זה על ערכי הדמוקרטיה, ועקרונות הדמוקרטיה בדתות המונותאיסטיות,

והחיבור בין הדמוקרטיה והיהדות, ויש כזה חיבור עמוק, הדמוקרטיה צמחה בסוף מערכים יהודיים נוצריים מאוד, דתיים ואתה יכול על כל דבר בדמוקרטיה לספר איזה סיפור יהודי את תנורו של עכנאי זה ושלטון העם כל מיני דברים, הכרעת הרוב, כל כך הרבה דברים שיש ביהדות, ואפשר לחבר במקום להפריד, אנחנו היום עסוקים בעיקר בהפרדות לצערי, והיו כל כך יכולים כמו שאתם עושים, לחבר בין יהדות והדמוקרטיה, אפשר, יש כל כך הרבה חיבורים יפים.

חני: דרך אגב, אנחנו עושים חיבורים. למשל היינו עם עירוני, אני מקווה שאני לא טועה, בעירוני ד', עשינו חיבור באזרחות, לקחנו בית ספר דתי, לבית ספר חילוני, השארנו אותם יחד בכיתה, והתחלנו לעורר שיח על שאלות שנורא נורא קשות, שיש תלמידים שרואים את, איך אומרים, את החיים בצורה איקס, וראו תלמיד שרואה את החיים בצורת וואי, ושניהם גרים בתל אביב, ושניהם יכול להיות, יפגשו עוד 5 שנים בהייטק, או יפגשו בצבא עוד מעט, או בשירות, ואיך באמת אנחנו ממזגים ביניהם, ואני יכולה להגיד לך שהאימפקט הזה, הוא היה אימפקט נורא חזק תלמידים, חזרו ואמרו: "וואי זה פתח לנו, זה כל כך הראה לנו כמה אנחנו באמת אותו דבר, רק עם חשיבות שונות, אם קצת כל אחד יתגמש לקראת השני, זה יעבוד" וזה מה שאני אומרת, כאילו אולי אני לא מעלה את כל הדברים, קורים כל כך דברים יפים בין תלמידים, ותלמידים יודעים ומודעים למציאות שהם חיים בהם, הם רק באמת צריכים את ההכוונה, והכלים להתמודד, עם כל דבר, כי גם המדיה, כל כך מלאה ומגוונת, וזה כל פעם, מה נאמר, צף המקום הדתי, הזהות שלי, לעומת באמת, והערכים שאני מקבל, לעומת באמת מה שהחוץ משדר לי, ואיך אני יכול לאזן ביניהם.

קובי: אז את יודעת אולי, התהייה אם דיברת על התלמידים, שהם מגיעים מבחוץ, ומביאים דברים פנימה, ובטח הם מביאים שאלות ותהיות, ומצד שני את אומרת שלך אין תהיות, זאת אומרת, אמרת קודם, שבהקשר שלך את לא תוהה על קיומו של האל, ואם בא תלמיד, עם כן תהיות קיומיות, אז מה?

חני: וואו זה השאלה. אני אגיד לך למה בהתחלה התלמידים מסתכלים עלינו, אני יכולה להגיד כאשר חינכתי חינכתי את אותה כיתה 3 שנים, זה הייתה חוויה מדהימה, כיתת מופת, ובנות נורא חכמות, ואני חושבת שאת התפקיד הראשוני שלי כמורה, זה להוריד את כל החסמים. נכון אני דוסית, ואני לובשת פאה, ויש לי חצאית, ויכול להיות פורשת, הולכת הביתה, אפילו לא תדברי עם אישה כמוני, אבל אני פה כדי לשאול אותי, על כל דבר, גם על הקדוש ברוך הוא, ואיך זה יכול להיות שיש לך אמונה כל כך אבסולוטית, ולי אין? אולי את טועה? אולי אני טועה? אני חושבת שזה אחד הדברים שגם מייחדים אותנו בקשר של מורה תלמיד, שיש לנו קשר כל כך חזק עם תלמידים, שזה לא מובן מאליו. תלמידה אחת יכולה להתקשר אלי ב-10 בלילה, לשאלה דחופה, ואמא שלה, יכולה בכלל להתקשר כדי לבקש עצה במשהו אחר, באמת סוג של משפחתיות נורא חזקה. שאתה במשפחה, אתה שואל, אתה לא עכשיו חושב טוב מה היא תגיד, איך היא תגיב, איך היא זה, איך היא זה, לא אתה פשוט, אתה פשוט כאילו, אתה שם, וזה אחד הדברים, שהם מאוד מאוד מאוד מאוד שייכו אותי לציטלין, בצורה כל כך גדולה.

קובי: איזה כיף לשמוע.

חני: כן, לכן אני אומרת, יכול להיות שהתלמיד שיחשוש, מבחינת איך שאני נראית, אחרי שהוא ישמע אותי, וידבר איתי, זה הכל, איך אומרים? זה התקלף, זה התמוגג, והוא יבין שאנחנו פתוחים לכל שיח שיהיה.

קובי: אנחנו עסוקים היום המון במערכת החינוך, ובקשיים שלה, ואת אחראית בין היתר גם על זה, לקראת השנה הבאה, מה המצב החמ"ל לקראת שנת הלימודים הבאה? כמה מורים חסרים? כמה עוד יש?

חני: אני בטוחה שיש חוסרים לכולם. אנחנו גם מתמודדים עם חוסרים, לא כל כך גדולים, ברוך השם, כי במהלך, באמת השנתיים האחרונות, אנחנו עובדים נורא חזק, על חדר המורים, לשמר את הצוות שלנו.

קובי: מה זה אומר? את יודעת, נגיד, את לא יכולה לתת צ'ופר במשכורת למורים, כי יש הסכמי שכר, ואז מה כן?

חני: נכון, אז הנה אני אתן לך דוגמה, השנה קיבלנו המון מורים חדשים, בגלל שנה שעברה, מצוקות וכולי שינויים, ואנחנו החלטנו, שמי שמדריך אותם זה דווקא אנשים שנמצאים בתוך צוות ניהול, אנחנו אלו שמורידים את הכפפות, ואנחנו איתם יד ביד, השנה הדרכתי 2 מורות, ופתאום אתה מרגיש את השינוי, ואת ההבדל. הן נכנסות אליך לחדר, ואתה מדבר איתם, ונותן להם לא רק את ההכוונה, אתה נותן להם את השעות שלך, את הסיוע שלך, פתאום אתה יושב עם, את יושבת עם מורה חדשה, ואת מבינה את המצוקות שלה, "יאללה, בואי אני אעזור לך, בואי נראה איך אנחנו פותרים את זה" בדרך כלל מה שתמיד מרכז הכובד שלנו היה הרכזים, ולשבת איתם ולשמוע פתרונות, ואנחנו, איך אנחנו מסייעים, פתאום ראינו שהממשק הכול כך ישיר וחזק, דווקא עם המורים המתחילים, עם האנשים שהם מצוותי ניהול, הוא פשוט מביא את זה למקום אחר, עודדנו אותם המון, היינו שם בשבילם לכל דבר, והקשר שהתפתח בינינו, היה קשר מאוד מאוד חברי, ומאוד מאוד טוב, ואז פתאום זה אתה, כל דבר צולח אותו יותר בקלות, זה לא שאין להם אתגרים, יש להם הרבה אתגרים, הם מתמודדים ויש קשיים, כמו כל קושי של מורה מתחיל, ובכלל הקשיים שנמצאים במערכת, ואני חושבת שיש לך יד מחבקת, וזה לא רק יד מחבקת, אלא זה יד שתומכת ממש, אתה צריך משהו, אנחנו שם, אנחנו כאן, אנחנו עכשיו, בלי הרבה, אתה יודע, בירוקרטיה, לא תפני לרכזת הזאת, ולשלוח אותו לפה, ולשלוח אותו לשם, זה היה אחד מהדברים שראינו, שמאוד מאוד עזר ותמך למורים החדשים, ופיתחנו המון קהילות לומדות, זאת אומרת, בתוך הצוותים בנינו המון קהילות לומדות, שהקהילות הלומדות האלו נתנו עוגן, והמון המון תמיכה, גם למורים החדשים. דרך אגב, למורים הוותיקים, שצריכים להתחדש, כי אנחנו נמצאים בשינוי מטורף במערכת החינוך, בכל מה שקשור להערכות חלופיות, לעבודות ממירות בגרות, שצריך המון עזרה, ומורה שיכול לו ים ידע, פתאום הוא לא פרקטי, במערכת טכנולוגית, ואיך אנחנו לוקחים, ומיעלים אותו, ואיך אנחנו באמת מגביהים אותו, ואומרים לו אתה שב, וכמו כולנו, שאני חושבת, שזה משהו שנורא נורא תרם לנו, ונורא נורא עזר לנו.

קובי: את אומרת שפחות מרגישים חוסרים של מורים? אולי לעומת המערכת, שהיא מאוד מאוד בלחץ, זה קשור גם לאוריינטציה החינוכית בקהילה שלכם, בציונות הדתית, שהיא יותר מוכוונת חינוך.

חני: אני חושבת שזה.... תראה, גם בחמ"ד חסרים המון מורים, אין ספק שיש בינינו איזשהו הכוונה למערכת החינוך, דווקא באמת לנשים, שזה משהו שנורא מסייע למערכת עצמה, כן אני חושבת שיש משהו שזה נורא מסייע, אבל אנחנו, גם אנחנו מתמודדים עם הקשיים כאלו ואחרים, כן.

קובי: אמרת קודם שאת אישה חרדית, לא רואים, אז אנחנו, אבל תיארתי קודם, אז מה את עושה בחמ"ד? כאילו לך תלמידי בחינוך החרדי לא?

חני: יפה אתה צודק בראייה שלך, אבל כמו שראית, אורך החיים שלי התגלגלו כל כך מהר, הייתי כבר בסמינר הקיבוצים, וכבר בשנה השנייה היה צורך בציטילין, איכשהו הגיעו אלי, ותאשישי משהו, ואיכשהו נשארתי שם, אבל אני אחזור לנקודה הזאת, ואני אגיד יש משהו שהוא נורא יפה בציטילין, שהמגוון הרחב של המורים הוא פשוט רחב, אתה יכול לראות מורה חרדי, ומורה דתי, ומורה חרדלניק, ומורה מסורתית, ומורה שרק מגיע לבית ספר, ושם כיפה, כאילו הוא מגיע לבית כנסת. ואני חושבת שדווקא הגיוון הכל כך גדול הזה, ייצר בנו במורים, תחושה מאוד מאוד מאוד מאוד גדולה, של שיש לי מה לתרום, מעבר שיש לי איזשהו אמרה מסוימת להגיד, או לנתב, לאיזשהו באמת ויז'ן מסוים, שמשתכלל, ללמוד המון דעות אחרות, וכל אחד מביא את הייחודיות שלו, תחשוב שתלמיד נחשף למגוון כל כך רחב של אנשים, שהוא לא היה נחשף אליו, אילו היה לומד, יכול להיות, בבית ספר רגיל. הוא יכול פתאום לראות מורה חרדית, ומורה שהוא באמת מסורתית, לראות מורה חרדלניק, ולראות, אתה יודע מה זה שלומדים תנ"ך נגיד, כן? כיתה אחת לומדת באמת עם מורה שהיא חרדית, וכיתה אחת לומדת עם מורה שהוא דתי. ההפריה של זה, הבאמת ההתבוננות אחרי זה של התלמידים, היא מדהימה, ודרך אגב, זה הכי תל אביבי שיש.

קובי: אבל זה לא יוצר לך איזה קושי? זאת אומרת, זה לא היה יותר נוח לך ללמד או לעבוד, אפילו במסגרת יותר מוגנת, שהיא כמוך?

חני: לא, תראה, זה בדיוק מה שאמרתי בתחילה, אני עבדתי גם במקומות שהם לא היו הומוגנים בכלל, כן? ועשיתי דברים כאלו, ובחיים, ויכול להיות, אופי זה לא משהו שבאמת יסביר וינכיח באמת אוכלוסייה שלמה, אין ספק שבאוכלוסייה החרדית, כולן מנתבות ורוצות ללכת באמת ללמד במסגרות

חינוכיות, כי קל להם, כי זה המקום שלהם, וזה הטבעי שלהם, ויכול להיות דווקא מהמקום שאני מאוד מאוד השתפשפתי עם הקהילה, עם הווי, ועם האנשים שסביבי, זה נראה לי מאוד מאוד טבעי, ללמד גם במחיצת אנשים, שלא בזהות, ולא באידיאולוגיה, ולא בנראות כמוני. מצד שני, זה גם לא מפריע לי, כי אני מסתכלת על האדם שבו, ועל מה שהוא מביא, ועל הערך שבו, ובעיניי, הלוואי ונזכה תמיד להסתכל על כולם ככה.

קובי: הלוואי. את שליחת חב"ד בחולון, מה זה אומר?

חני: וואו זה אומר הרבה. חב"ד היא אני חושבת התנועה היהודית הכי גדולה בעולם, שהקים הרבי מלובביץ', שמטרתה היא לתת מענה לכל יהודי, בכל מקום, ובכל מה שבאמת יש באפשרותנו לתת מענה, יש 36 שלוחים בחולון, שבאמת יש 36 שלוחים, אתה אומר, למה צריך כל כך הרבה? כן, חולון בכל זאת.

קובי: שבאמת יש הרבה יהודים בחולון.

חני: לא, רק הרבה יהודים. אנחנו עונים לכלל, אבל זה שליח שנמצא בקמפוס, ושליח שנמצא בבית רפואה, שליח שנמצא בעדה, ושליח שנמצא בקהילה. באמת המקום שלנו, זה אחרי שאנחנו חוזרים מבית הספר, ועם הטלפונים, ועם הבעיות והאתגרים, אנחנו משתדלים לראות, איך אנחנו עוד נותנים מעצמנו אל הכלל, וזה נתן מענה, אני ספציפית נמצאת באמת בעדה הגיאורגית, וזה נתן מענה בכל דבר, לנשים, לגברים, לילדים, ולפעילויות מגוונות, בהרצאות, ובשיעורים, ובכללי, בכל דבר אחר. אם יש יולדת שצריכה עזרה, ואם זה יש עכשיו מישהי, שיש בעיה באחרי הנישואין, שהיא צריכה תיווך בדברים מסוימים, זה להיות שם בשביל מי שצריך.

קובי: טיפ אחד, למאזינות ולמאזינים שלנו, ששומעים אותנו, ומתלבטים אם בכלל להיכנס להוראה.

חני: כאחת שעשתה שינוי לפני 7 שנים, אני חושבת שהמקום שהוא כל כך ממלא, והתמורה שלו היא לא תמורה כספית, היא תמורה ערכית, היא תמורה על הנפש, היא תמורה פנימה, ואם אתם רואים את עצמכם באמת רוצים לתרום לחברה הישראלית, רוצים לתרום לדור העתיד, לייצר משהו, זה הזמן להיכנס למערכת החינוך, כי מערכת החינוך שלנו משתנה, מערכת החינוך שלנו הופכת להיות באמת קרקע פורייה, לכל כך הרבה יוזמות, דווקא של חברה צעירים, של אוהבי, איך אומרים? הארץ, והמדינה, והתורה. שרוצים באמת לראות פה תלמידים, שיוצאים עם סל ערכים, אז אני חושבת שזה הזמן לבוא, ולצקת נכון, אנחנו נמצאים במשבר, אנחנו נמצאים במקום שמערכת החינוך צריכה, מה נאמר, הרבה כדי להתאושש, אבל כמו שעם ישראל תמיד ידע להתלכד אחרי משהו, כדי להרים אותו, אני חושבת, הדור שלנו זקוק להרבה אנשים, עם חזון אמיתי, חזון לבוא ולשנות, והמערכת כבר פתוחה, וכבר מבינה שצריך לשנות, ואני קוראת לכם, תבואו, אתם אולי לא תהיו עם משכורת מפוצצת כמו בהייטק, אבל אתם תחזרו כל יום הביתה, עם לפעמים רגעים קשים, ולפעמים רגעים המון אושר, שתלמידים לא הבנתם איך כל כך הרבה תורה לימדתם, ולאיזה דברים ועוצמות הגעתם, אל תפחדו.

קובי: לקראת סיום, הגענו לפינת השאלון המהיר. חני אני שואל, ואת זורקת את המילה הראשונה שעולה לך לראש. מוכנה?

חני: יאללה כן

קובי: צייטלין

חני: אהבה

קובי: חלוקת תעודות

חני: קצת אחרת

קובי: שיעור חינוך

חני: לחיים

קובי: משכורת

חני: יכולה להיות יותר טובה

קובי: טיול שנתי

חני: כיף שלא נגמר

קובי: מה עוזר לך להתגבר בסוף יום קשה?

חני: שיחת סלון עם בעלי

קובי: מורה טובה היא

חני: שרואה את התלמיד לפני שהיא רואה את עצמה

קובי: תלמידה טובה היא

חני: אחת שיכולה לעלות עלי, ולהבין את מה שלימדתי, ולהוציא תוצאה הרבה יותר מוצלחת ממה שחשבתי.

קובי: סטאז'

חני: המקום שלי להתפתח ולייצר קשרים טובים שקידמו אותי

קובי: אם טיץ'

חני: פצצה של מסלול

קובי: סמינר הקיבוצים

חני: אחלה של מקום

קובי: חני, אני ממש רוצה להודות לך שהגעת, ושיתפת אותנו במידע הבאמת חשוב, על קבוצה גדולה, שאני חייב להגיד שאנחנו, אני אשים אותי בתוך הקבוצה החילונית, לא יודעים עליה מספיק, לדעתי, ותודה ששיתפת אותנו בחוויה שלך, אני חושב שאת עושה עבודת שגרירות מעולה, באמת, בכל מקום שאת הולכת אליו, שזה נהדר, ואני רוצה לאחל לך המשך עשייה פורייה.

חני: תודה רבה.

קובי: תודה

חני: תודה רבה. ואני פה קוראת לעוד הרבה סטודנטים, שרוצים לא רק לשמוע אלא לראות, ולהיות נוכחים פשוט תבואו אלינו לציטלין, באהבה ענקית.

קובי: תודה. עולים כיתה "כאן סיימנו. אנחנו מחכים לכם בדף הפייסבוק של התוכנית שלנו. שם תוכלו להגיב על הפרק ששמעתם. לשתף בתובנות שלכם. או לשאול שאלות. חפשו "תואר שני מוסמך בהוראה, אם טיץ', סמינר הקיבוצים" אני רוצה להודות לד"ר עדי שרעבי, ראש תכנית מוסמך בהוראה, אם טיץ', בסמינר הקיבוצים.

לואוהד כץ, מהמרכז החדשנות, בסמינר הקיבוצים, ולכם על ההאזנה

אני קובי דביר, ואתם מוזמנות ומוזמנים לדרג את הפודקאסט שלנו בחנויות האפליקציות, ולסמן עוקב, כך תקבל התראה על כל פרק חדש שעולה באוויר, נשתמע בפרק הבא.

